

KOUZELNÍKŮV ÚNIK Z REALITY

Lars Vasa Johansson

HOST

HOST

KOUZELNÍKŮV ÚNIK Z REALITY

Lars Vasa Johansson

Lars Vasa Johansson

KOUZELNÍKŮV ÚNIK Z REALITY

BRNO 2017

Copyright © Lars Johansson, 2016
by Agreement with Grand Agency, Sweden
and Andrew Nurnberg Associates International Limited
Cover photos © ostill / Shutterstock;
Greg Raines / Shutterstock
Translation © Marie Voslářová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-077-6 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-078-3 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-079-0 (Formát MobiPocket)

Staříci a stařenky okolo stolu čekali, až se lesní královna vyjádří k neblahé zvěsti, která se poslední dobou šířila krajem.

Jsme příliš slabí, pomyslela si. Je nás příliš málo. Jsme sešlí věkem. Jenže potřebujeme kuráž, nerozvážnou smělost. Když ji nenajdeme ve vlastních prořídých řadách, tak možná u někoho zvenku? Přinejhorším bychom snad mohli uvažovat i o tom, že někoho zvenku *obětujeme*?

Lesní královna se uvelebila na desku stolu a zívla. Možná bude nejlepší se na to vyspat? Zatím to jsou koneckonců jen zvěsti. Nesmělý šepot v šumění větru:

Uplakánek je zpátky.

Jíst napoleonský řez umělohmotnou lžičkou je obtížné. Lépe se k tomu hodí dezertní vidlička, protože potřebujete něco dostatečně pevného, co prolomí tuhou cukrovou polevu s rybízovým želé na horní vrstvě listového těsta. Jinak má zákusek sklony se splácnout. Tvrdý povrch. Měkký vnitřek ze šlehačky a vanilkového krému, který se snadno rozmáčkne, když ho vystavíte třeba jen malému tlaku. Vlastně je to dost špatně navržený moučník.

Blížila se jedenáctá dopoledne. Zaparkoval jsem na odpočívadle někde mezi Askersundem a Karlsborgem. S vyhlídkou na jezero Vättern, třpytící se v červnovém slunci. Nastal čas mého narozeninového rituálu. Vypnul jsem si telefon, abych měl příštích deset minut klid. Posadil jsem se se svým dortíkem na kapotu auta.

V deset padesát devět o pětáctýřicet let dřív jsem přišel na svět, v Söderské nemocnici ve Stockholmu. To, že zabředám čím dál hlouběji do středního věku, vlastně nebyl až tak velký důvod k oslavě, ale měl jsem zkrátka ve zvyku dopřát si v tenhle den bez ohledu na to, kde se právě nacházím, chvilku pro sebe a dát si zákusek nebo něco podobného. Právě na tenhle rok navíc připadalo pětadvacáté výročí mé profesionální kouzelnické dráhy, na což jsem byl opravdu pyšný, mohu-li to tak říct. To už rozhodně za oslavu stálo.

Na odpočívadle jsem nebyl sám. Na rozkládaném dřevěném stolku si tu rozložila svačinu rodina s dětmi. Bohužel

jsem se ocitl v křížové palbě pachů linoucích se od jejich chlebů s vajíčky a od dvou mobilních záchodků, stojících kus od mého auta. Taky mě otravovala spousta much, ale jiné místo jsem právě v minutu svého narození nenašel.

„Blahopřeju, Antone. Jsi dobrej. Jsi fakticky dobrej,“ zamumlal jsem a pustil se do dortíku.

To, že celé dopoledne ležel ve vyhřátém autě, mu zrovna neprospělo. Koupil jsem si ho ráno v jednom supermarketu u Södertälje. Za zvýhodněnou cenu, protože mu končila trvanlivost. Vzhledem k tomu, že k mému narozeninovému rituálu jsme zvaní jen já a moje myšlenky, usoudil jsem, že klidně můžu trochu zredukovat náklady.

Jakmile jsem se pokusil prolomit horní vrstvu těsta, lžička se zlomila jako suchá větvička. Popadl jsem rozšířenou část mezi palec a ukazovák a ze strany vydloubával šlehačku. Podhrabal jsem těsto, až se dortík zhroutil. Několik soust mi úplně stačilo. Nejspíš jsem si měl radši koupit balíček sušenek.

Zaklapl jsem hrbolatou plastovou krabičku a hodil napoleonský řez do koše za páchnoucími záchodky. Rodina s vajíčkovými chleby se zatím na stole jaksepatří zabýdlela. S ubrousky, termoskou, hliníkovými tácky a umělohmotnými miskami, skleničkami na limonádu i hrnky s kávou. Děti se smály a patlaly po sobě jídlo, rodiče na všechno dávali pozor a snažili se při tom dostat do sebe taky pár soust. Otec dětí byl v mém věku. Chvilí jsem ho pozoroval a přemýšlel, jestli by mi záviděl, kdyby věděl, že mám svobodné povolání a pracuju v zábavním průmyslu, zatímco on se musí v letním vedru někam kodrcat s manželkou a dětmi a plánovat každou minutu do posledního detailu, aby nevypukl chaos.

Mířil jsem právě na vystoupení v domě pro seniory Ježeček nedaleko Karlsborgu. Po něm na mě čekal hotelový pokoj s čistě povlečenou postelí a arašidy v minibaru. Ten druhý se mohl těšit leda na oschlá vajíčka a kaviár z ulepených dětských prstíků, ať se mu to líbilo nebo ne.

Právě to se mi na narozeninových chvilkách, kdy jsem všeho nechal a strávil deset minut sám se sebou, líbilo. Byla to vynikající příležitost uvědomit si, jak mimořádný vedu život. Jakou mám svobodu. Jsme jen já a cesta k konečným obzorům.

Matka dětí rozvázala pestrobarevnou šňůrku na jakési bílé krabici a vytáhla z ní marcipánový dort. Děti jí pomohly zapíchat do něj svíčky, a když je zapálila, začaly zpívat „Hodně štěstí, zdraví“. Dva muži středního věku slavili narozeniny na stejném odpočívadle, to byla zatraceně zvláštní shoda náhod. Děti zpívaly ukrutně falešně, ale nadšení jim nechybělo. Otec měl zřejmě za to, že se počítá především snaha, protože při tom jejich kvičení celý zářil.

Když sfoukl svíčky, dostal dlouhý vášnivý polibek od své manželky. Otočil jsem se zády, nechtěl jsem během svého soukromého desetiminutového rituálu ztrácet čas civěním na šťastnou rodinku. Vrátil jsem se do auta a znovu zapnul mobil. Ale nenašel jsem žádné nové e-maily ani zmeškané hovory od lidí, kteří by mi chtěli poblahopřát. Naši se ozvali ráno, jinak o mých narozeninách moc lidí nevědělo. Což bylo vlastně docela fajn. Když jsem byl malý, připadalo mi, že se na moje narozeniny trochu zapomíná, protože je slavím těsně před letním slunovratem, ale teď už mi to bylo jedno. Pětačtyřicátiny nejsou, jak říkám, nijak zvláštní důvod k oslavě.

2

Když jsem měl dobrý rok, zvládal jsem skoro stovku vystoupení po celé zemi. Jezdil jsem, kam mě vedla moje gps, a někdy jsem skoro nevěděl, ve kterém kraji zrovna jsem. Abych se naučil odlišovat od sebe jednotlivá maloměsta, měl jsem ve zvyku zjišťovat si o nich pro pobavení různé zajímavosti a podivnosti, třeba že Karlsborg je známý miniaturními předměty, například nejmenší ptačí klec ve Skandinávii, nejnižším kuchyňským stolem ve Švédsku nebo jednou z nejkratších šňůr na světě.

Domov Ježeček je hnědá pětipatrová budova z osmdesátých let, která stojí u silnice vedoucí do centra Karlsborgu. Během minulých dvou let jsem tam vystupoval už třikrát.

Když jsem vešel do nově vymalované, přesto šedivé a bezútěšné společenské místnosti, čekalo tam asi dvacet židlí a několik volných míst pro vozíky. Až potud bylo všechno v pořádku. Zašilhal jsem po uklízeči, který právě mezi židlemi vysával. Vysavač dělal příšerný randál. Postavil jsem na zem svou těžkou kouzelnickou bednu s kováním a nechápavě se rozhlédl po prostoru, kde jsem měl vystupovat. Stály tam dva pingpongové stoly plné dílků puzzle. Zaměstnankyně domova, která mě do sálu dovedla, i když bych trefil sám, mi vysvětlila, že klienti právě se skládáním začali a že by bylo dobré, kdyby stoly mohly zůstat, kde jsou.

Protože měřím metr devadesát, jsem zvyklý dívat se na lidi svrchu. Tahle situace nebyla výjimkou. Žena s rudě

obarvenými vlasy byla skoro o dvě hlavy menší než já. Nejdřív jsem se zamračil na uklízeče ve snaze přimět ho, aby vypnul burácející vysavač. Nevyšlo mi to, protože ke mně stál zády. Potom jsem se zamračil na rudovlásku.

„Ujel jsem tři sta kilometrů a kromě několika soust skoro prošlého napoleonského řezu jsem byl celý den o hladu, takže mě omluvte, jestli to bude znít trochu podrážděně. Ale *kde* si myslíte, že budu vystupovat?“

Možná až příliš demonstrativně jsem oběma rukama naznačil, že místo není ani mezi židlemi, kde mělo sedět publikum, ani u stolů, protože nedokončené skládačky byly očividně důležitější než fakt, že potřebuju někde stát. Rudovláska navrhla, že by diváci třeba mohli sedět v kruhu. Nešlo by, že bych čaroval uprostřed? V tom rámusu jsem skoro neslyšel, co povídá. Zagestikuloval jsem na uklízeče, který si mě tentokrát všiml.

„Mohl byste vypnout ten vysavač? Pokouším se tu pracovat. Já se taky nemotám kolem vás a neuklízím, když se vy snažíte pracovat, nemám pravdu?“

Uklízeč něco zamručel, vypnul vysavač a odtáhl ze společenské místnosti. Rudovláska zopakovala otázku, jestli by nepřípadalo v úvahu, že bych během vystoupení stál uprostřed. Pokrčil jsem rameny. Měl jsem z principu pořádný problém s tím, že nějaké rozdělané skládačky jsou důležitější než můj prostor, ale byl jsem kouzelník, ne nějaký televizní kašpar s tanečnicemi, nákladnými rekvizitami a triky, které vyžadují, aby diváci hleděli z určitého úhlu.

„Samozřejmě, můžu stát uprostřed. Tak ty židle přerovnáme a vy byste mi pak mohla přinést moje obložené chleby.“

„Já už odcházím. Mám padla.“

„Když přijedu někam vystupovat, mají tam pro mě být připravené obložené chleby nebo něco podobného. Je to ve smlouvě. Taky tam je, že potřebuju prostor, kde budu vystupovat. Pódium nebo aspoň kus podlahy bez ping-pongových stolů.“

„V kantýně dostanete chlebičky.“

„Fajn, takže to uděláme takhle. Já rozestavím židle a vy mi přinesete pár chlebiček.“

„Já už odcházím. Mám padla. V kantýně dostanete chlebičky.“

Zavrtěl jsem nad její mechanickou, necitlivou odpovědí hlavou.

„Podívejte, v tom případě to uděláme takhle. Já rozestavím židle a potom půjdu a porozhlédnu se, kde se tu dají sehnat chlebičky. Vy nebudete muset dělat vůbec nic. To bude báječné, co říkáte?“

Můj ironický komentář očividně prolétl nad její hlavou, aniž ji zasáhl. Rudovláska jen spokojeně přikývla, chvíli si něco ťukala do mobilu a potom si šla po svých.

Poslední vystoupení před letním slunovratem, který měl změnit můj život, mi vycházelo skvěle. Po jednom triku, kdy jsem z vysokého klobouku vyčaroval sklenku šampaňského, jsem se stařečků v publiku zeptal, jestli by si nechtěli společně trochu zazpívat. Do ničeho podobného jsem se normálně nepouštěl, ale připadalo mi, že „Malé žabičky“, „Farářova malá vrána“ nebo jiná písnička, která se zpívá na oslavách slunovratu, by se jim mohla líbit. Vypadali úplně nadšeně a čekali, až spustím.

„Poslouchejte, napadla mě jedna věc. Mám totiž dneska narozeniny. Nečekám, že byste mi chtěli zazpívat, ale zase je fajn, že všichni znáte text. Co říkáte?“

Spustil jsem „Hodně štěstí, zdraví“. Výsledek byl zmatený a rozkolísaný, ačkoliv jsem použil svou umělohmotnou kouzelnickou hůlku jako taktovku. Když jsme skončili, nikdo se neujal iniciativy, aby čtyřikrát vykřikl hurá, jak je u nás zvykem, takže i to jsem musel obstarat sám. Jeden vozíčkář při tom dostal záchvat kašle. Chraplavé sípání se ozývalo po celý zbytek představení. Bylo to dost iritující.

Když vystupujete před staršími lidmi, může být riskantní pouštět se do triků založených na tom, že si některý z diváků má zapamatovat kartu. Snadno při tom vznikají zmatky. Jinak jsem předváděl nacvičená čísla, která jsem od mládí použil už tisíckrát, před jakýmkoli publikem. Mladým, starým, strážlivým i opilým. Houslista může hrát tutéž klasickou skladbu celý život, aniž by ho někdo obviňoval, že stagnuje, a právě tak jsem se i já díval na svá kouzelnická čísla.

Výzva pro mě spočívala v tom, že člověk má vždycky co zdokonalovat a vybrušovat, ať už co se týče techniky nebo vizuální prezentace. Svou roli hrálo i to, v jaké formě právě jsem. Někdy mi určitý trik trval delší nebo kratší dobu než jiný den, přesně jako u hudebních skladeb. Někteří kouzelníci si říkají iluzionisté a předvádějí nákladné show se světelnými efekty a dýmem, tanečnicemi, spoustou vtipkování, „hlubokomyslných“ proslovů a dalších pitomostí, za které jsou masy očividně ochotné platit mračky peněz. Já tomu říkám televizní čáry máry a není to nic pro mě. Dobrý kouzelník nepotřebuje pohyblivé zrcadlové stěny, hydraulické plošiny v podlaze ani nádhernou asistentku, která by odváděla pozornost diváků. Kdybych měl neomezený rozpočet, nejspíš bych si připravil několik

o něco větších a okázalejších čísel, ale jinak mám opravdu rád úzký kontakt s diváky, kteří zblízka vidí, co dělám.

Po představení mi zavolal Pontus Bergström, který měl na starosti plánování mých vystoupení. Stáj umělců, jež zastupoval, sestávala z bavičů, spisovatelů objíždějících autorská čtení, několika dýdžejů, pár celebrit proslavených skrze reality show, jednoho hypnotizéra a mě.

„Nazdar, Antone. Mám dobrou a špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet dřív?“

Požádal jsem ho, aby začal tou dobrou.

„O víkendu jsem vyhrál soutěž ve střelbě ze vzduchovky! První cena byla deset balíčků kafe a několik parádních hovězích steaků.“

Ani jsem nevěděl, že se Pontus věnuje střelení. Ale pogrataloval jsem mu a vyzval ho, aby mi sdělil špatnou zprávu.

„Skövde a Vänersborg odpadají.“

„Cože?“ bylo jediné, co jsem ze sebe po chvíli zaraženého ticha vypravil.

„Bohužel je to tak. Basmati se uvolnil termín a ta firma z Vänersborgu chce na večírek radši ji. Nákupní centrum ve Skövde se rozhodlo uspořádat nějaké mecheche s místními basketbalistkami, takže na tebe už asi nezbyvá čas.“

„Ale máme přece smlouvy? Copak si to můžou jen tak rozmyslet?“

Letos jsem měl méně vystoupení než kdy dřív, ale zatím nikdo nic nezrušil. Až doteď.

„Já vím, je to bída, ale musím být flexibilní a nechci lidem prodávat, co nechtějí. Basmati dobře vypadá, umí míchat koktejly a je to televizní hvězda. To na firemních večírcích zabírá a tohle je malířská firma, takže se to nejspíš dost rozjede. Vlastně se to pro tebe nehodí.“

Několikrát jsem hlasitě vzdychl, abych dal najevo nespokojenost.

„Takže teď až do slunovratu nic nemám? To teda můžu klidně jet rovnou domů.“

V duchu jsem zaklel, protože už jsem se ubytoval v hotelu v Karlsborgu. Měl jsem v plánu udělat si pohodový večer, možná se podívat na film, pořádně se vyspat a zítra vyrazit do Skövde.

„Nedostal jsem žádný rozpis na červenec. Jak to vypadá?“

Pontus chvíli neodpovídal.

„Abych řekl pravdu, vypadá to dost slabě. Nejenom pro tebe, i u většiny ostatních nám to celkem vážně. Vlastně se doopravdy daří jenom Kicki Hjortové.“

Zaskřípal jsem zuby. Kicki Hjortová byla pětadesátiletá babka, která se kdysi málem utopila a měla zážitek na prahu smrti, při němž viděla anděly. Napsala o tom knihu, prodalo se několik set tisíc výtisků a teď jezdila po různých spolcích a podnicích a vyprávěla o svém zážitku. Lidem to podle všeho připadalo velice oduševnělé a inspirující, což jsem vůbec nechápal. Kouzelník klame diváky. Diváci se chtějí nechat klamat. Vědí, že nečaruju „doopravdy“. Nikdo nevěří, že se hrací karta znevíditelní a přenesení kosmem ode mě na pódiu (případně u pingpongového stolu) do kapsy saka osoby v publiku. Ale když nějaká tetka jezdí po světě a vykládá lidem

o andělech, zřejmě nikomu nedochází, že je vodí za nos stejně jako já.

„Tak mě napadá, nejsou teď zrovna tam někde poblíž Sebastian s Charlottou?“

Pokrčil jsem rameny, přestože mě nemohl vidět.

„Nemám ponětí, nesleduju v jednom kuse, co dělají,“ odpověděl jsem a sám jsem slyšel, jak podrážděně to zní.

„Včera nebo předevcírem měli vystupovat na nějakém velkém letním spektaklu ve sportovní hale v Lidköpingu. Bylo prý vyprodáno, nějakých osm tisíc lidí. Človče, dokážeš si představit, na kolik si takhle asi přijdou? To je neuvěřitelný.“

„Mám dneska narozeniny,“ řekl jsem, abych co nejrychleji změnil téma.

„Vážně? Všechno nejlepší.“

„Díky. Kdy má narozeniny Kicki Hjortová?“

„To z hlavy nevím, ale můžu se podívat do diáře.“

„Takže její narozeniny v diáři máš, ale moje ne?“

Vykoktal nějakou polovičatou výmluvu. Nechal jsem to být a zakončil hovor tím, že jsem Pontusovi ještě jednou poblahopřál ke střeleckému úspěchu. Potěšilo ho to a očividně přeslechl můj kousavý tón. Neměl jsem sílu mu vysvětlovat, že když člověk oznámí „mám dobrou a špatnou zprávu“, tak se zpravidla obě novinky týkají příjemce sdělení. Lékař by například neměl říkat pacientovi, že dobrá zpráva je, že on sám zdědil po babičce padesát milionů, zatímco ta špatná, že pacient trpí nevyčísitelnou rakovinou.

3

Zrušit nocleh se mi nepodařilo, protože jsem pokoj prý už několik hodin „používal“. Sice jsem jenom vešel dovnitř a položil si tašku na postel, ale neměl jsem sílu na dohady ohledně přezíravé zákaznické politiky hotelu. Osprchoval jsem se, sešel jsem do baru a dal si pivo. Byl to úplně obyčejný hotelový bar navštěvovaný obchodními cestujícími i místními talenty. Vedle mě se k baru posadila jakási žena. Byla asi v mém věku. Pěkně oblečená, slušelo jí to. Typická obchodní zástupkyně. Možná měla pár kilo navíc ze špatného jídla na cestách, ale byla profesionálně atraktivní způsobem, který nejspíš zabíral, jestli prodávala zboží v nějaké branži s převahou mužů. Kývli jsme na sebe. Objednala si drink. Začala se se mnou trochu nezávazně bavit o počasí (teplém a slunečném).

Kdyby tohle byl její příběh, asi by mě popsala jako nadprůměrně vysokého muže střední postavy, spíš hubenějšího, v padnoucím černém obleku a pečlivě vyčištěných botách, s modrýma očima a krátkými světlými vlasy. Bez nějakých zvlášť nápadných rysů. Ani hezký, ani ošklivý. Normální, na hranici nudného a nevýrazného, což mohlo být dobré i špatné v závislosti na tom, co si člověk od nezávazného tlachání o počasí s chlapem u baru sliboval. Já každopádně proti takové konverzaci nic neměl, a tak jsem se dozvěděl, že prodává sportovní oblečení, že ještě nezjistila, co ukazují všechna ta blikající světýlka v jejím novém služebním autě, a že jestli mám

hlad, tak v tomhle baru dělají strašně dobré sendviče se slaninou.

Měl jsem v sobě polovinu druhého piva a byl jsem si celkem jistý, že bude následovat třetí, když vtom se mě zeptala, co jsem za znamení. Pokrčil jsem rameny ve snaze dát najevo svůj nezájem, ale podařilo se jí ze mě vypáčit, že jsem rak. Naštěstí rychle změnila téma a zeptala se, co dělám za práci. Když se ženy dozvědí, že jsem profesionální kouzelník, reagují různě. Někdy jsou zvědavé a chtějí vidět nějaký trik, načež často otravují s tím, abych jim řekl, jak se to dělá. Jenže kouzelník své triky nikdy neprozrazuje. To je nepsaný zákon, který všichni dodržují. Ty, co zvědavé nejsou, mívají sklony tvářit se mírně podezřívavě, asi jako většina dospělých, když jim někdo řekne, že je klaun. Občas následuje otázka, jestli se z toho vážně dá žít. V tomhle případě to ženě u baru připadalo vzrušující a já cítil v kostech, že bude chtít vidět nějaký trik. Ale dopadlo to jinak.

„Viděl jsi to kouzelnické duo v televizi? Sebastian a Charlotta, tak nějak se jmenují. Jsou neskutečně skvělí. Neviděl jsi minulý víkend galavečer pro životní prostředí, jak Charlotta vlezla do tygří klece, která se spouštěla do publika, a všichni si mysleli, že vyleze tygr, ale pak odtáhli závěs a uvnitř klece sedělo malé koťátko a kolem krku mělo náramek nějaké holky z publika? To bylo tak neskutečně skvělé, nechápu, jak to dělají!“

Mohl jsem v té chvíli zkusit zabodovat a říct, že jsem ty dva kdysi znal. Že Sebastian míval v mládí takovou trému, až před každým vystoupením dostával průjem. A že iluze s tygří klecí se dá koupit od jedné firmy z Las Vegas a nevyžaduje talent ani šikovnost. Stačí zaplatit těžké peníze,

držet se instrukcí a mnohokrát to zopakovat. Ale neměl jsem sílu poslouchat sám sebe, jak mluvím o Sebastianovi a Charlottě, když jsem se zrovna dozvěděl o zrušení svých vystoupení ve slunovratovém týdnu.

Z třetího piva nic nebylo.

Večer v hotelovém pokoji jsem strávil tím, že jsem se pokoušel připojit svůj starý laptop k internetu. Kolem jedenácté jsem sešel na recepci. Nahlédl jsem do baru. Žena tam pořád ještě seděla. Pojíдалa u stolu sendvič se slaninou ve společnosti nějakého dobře oblečeného muže. Smáli se, o něčem se bavili a divoce gestikulovali. Možná o horoskopu nebo nějakých jiných nesmyslech.

Naklonil jsem se přes pult a neúspěšně se pokusil navázat oční kontakt s mladou recepcní, hluboce ponořenou do knihy Kicki Hjortové o zážitcích na prahu smrti a o andělech.

„Promiňte, že ruším,“ řekl jsem a zamával rukou, jako bychom stáli deset metrů od sebe. „V minibaru jsou jenom na sucho pražené arašidy. Ty já nemůžu jíst.“

Konečně zvedla hlavu a pohlédla na mě.

„Je to jako jíst oříšky s vrstvou prachu. Dráždí mě to ke kašli. Chtěl bych obyčejné arašidy.“

„Aha, my ale asi máme jenom ty, co máme,“ odpověděla a vrátila se ke svému bestselleru.

„Nehodlám platit za nechutně drahé buráky, ze kterých budu kašlat. Nechci tu ani bydlet, ale už bylo pozdě na to, aby se to dalo zrušit. Takže navrhuju, abyste projevila trochu dobré vůle a opatřila mi normální buráky.“

„Není tu nic než to, co máte v minibaru.“

„Jo, slyšel jsem, ale připadá vám v pořádku, abych já jako váš zákazník musel jíst oříšky, ze kterých kašlu?“

„Jestli ty oříšky nemáte rád, nemusíte je přece jíst.“

Hodil jsem na pult prázdný zmačkaný sáček od arašídů.

„Na oříškách není nic špatného, ale vadí mi, že jsou opražené a jakoby zaprášené. Vždyť to říká už ten název, že jsou suché. Když se nadechnu uprostřed sousta, začnu kašlat. Za to nehodlám platit.“

„Fajn, budete to mít na účet podniku, protože jste snědl celý sáček, ačkoliv je nemáte rád.“

Její tón se mi vůbec nelíbil. Bylo na čase přitlačit. Mávl jsem vchodovými dveřmi směrem k večerce naproti přes ulici.

„Ukážu vám, jak snadné je projevit trochu vstřícnosti. Půjdu a koupím velký sáček obyčejných arašídů. Nezabere to víc než pět minut. Přemýšlejte o tom, až ztratíte zákazníka, který tu už nikdy nebude chtít bydlet. Stačilo by pět minut a byl bych spokojený, ale vy jste se rozhodla jinak.“

„Je mi líto, že nejste spokojený, ale já odtud nemůžu jen tak odejít.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“ odpověděl jsem a provrtával ji pohledem, načež jsem vykročil ke dveřím.

„Když už tam jdete, byl byste tak moc hodný a koupil mi žvýkačky? Bez cukru, třeba spearmint nebo ocean frost,“ zavolala za mnou, když jsem byl skoro na ulici.

Z kanceláře za recepcí vyhlédl jakýsi dlouhovlasý chla-pík. Zamával na mě.

„Vy jdete do večerky? Můžete mi koupit jedny červený marlbora?“

4

Blížila se jedna hodina v noci a já nemohl spát. Vylezl jsem z postele a bez zbytečného zdržování si sbalil věci. Rozhodl jsem se opustit hotel a vrátit se domů. Samozřejmě jsem nevěděl, k jakým pozoruhodným a převratným událostem tohle rozhodnutí povede. Věděl jsem jen to, že chci radši vyrazit domů než hníť v hotelovém pokoji.

Tří- až čtyřhodinová cesta letní nocí. Doma v Sundbybergu, trochu na sever od Stockholmu, jsem mohl být dlouho před snídaní. Doma ve svém obstojném, světlém, renovovaném pronajatém bytě, kde se mi docela líbilo, až na to, že výhled z balkonu byl na Sundbyberg.

Před několika měsíci zemřela nahluchlá babka, která bydlela v sousedním bytě. Pro ni to samozřejmě bylo mrzuté, ale já už aspoň nemusel pořád poslouchat přes zeď ty její přírodovědné pořady puštěné hrozně nahlas. Nedlouho po smrti sousedky začal někdo po domě vykládat, že v jejím bytě straší. Chodili se na něj dívat různí zájemci, ale jakmile uslyšeli o nahluchlém strašidle, nechťeli si ho pronajmout.

Je to už pěkných pár let, co jsme věřili, že je Země placatá, ale tohle se dělo v moderní době v Sundbybergu. Lidé odmítali třípokojový byt, odmítali výhodný pronájem přímo od vlastníka kvůli tomu, že někdo šířil pověsti o strašidlech. Skoro jsem všechny ty pověřivé pitomce, kteří se rozhodli nenastěhovat, litoval, i když mi v podstatě bylo

vhod, že nemám nové sousedy. Pro mě za mě mohl být klidně zůstat neobydlený.

Před mým odjezdem na slunovratové turné se před domem objevil stěhovací vůz a já znervózněl, že se někdo přece jen do bytu stěhuje. Nejsem ten typ souseda, co podezřívavě špehuje ostatní nájemníky. Tahle záležitost se mě však přece jen týkala, takže jsem chvíli poslouchal s uchem u zdi a snažil se zachytit, jestli za ní někdo je. Neozýval se ani hlásek. Chvíli jsem se zdržel na schodišti, abych zjistil, jestli stěhováci neponesou nábytek do mého poschodí. Ale zase nic. Pro mě za mě ovšem mohl být klidně zůstat prázdný, jak dlouho chtěl.

Když jsem opouštěl Karlsborg, bylo dusno a ve vzduchu jsem cítil bouřku. Jel jsem na sever podle jezera Vättern, ke hranici mezi Västergötlandem a Närke. Zaklel jsem, když jsem si uvědomil, že jsem si od personálu hotelu zapomněl vzít peníze za žvýkačky a cigarety. Několik kilometrů jednotvárné noční jízdy jsem v duchu formuloval našťvaný e-mail na ústředí hotelového řetězce. Ohledně špatných služeb, nesprávného druhu arašídů a jejich prezíravé zákaznické politiky, pokud jde o rušení ubytování. Z teoretických formulací mě vytrhla blikající světla a výstražné trojúhelníky v temnotě přede mnou na silnici. Za uzávěrou stál doutnající asfaltovací stroj obklopený silničáři. Vypnul jsem rádio, ze kterého se ozývala jedna ospalá písnička za druhou, zabrzdil jsem a zastavil. Z mé strany k autu došel neoholený muž v oranžové kombiněze s odrazkami. Stáhl jsem okénko.

„Tady je to zavřený,“ řekl s přehnanou zřetelností a ukázal paží k úzkému výjezdu. „Sjeďte tady doleva a potom ještě před Tivedenem doprava na Olshammar a dostanete se zase na silnici.“

V koutku úst měl cigaretu a já začal demonstrativně odhánět kouř, který se mi valil do auta.

„Doleva a potom doprava na Olshammar. Ještě před Tivedenem, je to jasné?“

Nelíbil se mi jeho důležitý tón.

„Díky, kdyby mi dělala potíže pravá a levá, mám mapu,“ zamumlal jsem a pokývl ke svému telefonu ve stojanu na palubní desce.

Zavřel jsem okénko a zabočil doleva. Když jsem zjistil, že před sebou mám mizernou hrbolatou silnici lemovanou hustým temným borovým lesem, rozsvítil jsem dálková světla.

Po deseti minutách se vynořil ukazatel s nápisem:

NÁRODNÍ PARK TIVEDEN

Nezbývalo než jet rovně, a tak jsem pokračoval. Ale neměl jsem potkat nějaký ukazatel? Ještě před Tivedenem? Něco na O, jak jsem si vzpomínal. Toho vykuřujícího silničáře jsem pořádně neposlouchal, protože mluvil, jako bych byl nějaký idiot, co si neporadí s pár jednoduchými pokyny. Nalevo od silnice se otevřel výhled na jakousi zamlženou pláň. Nahmatal jsem mobil a pokusil se přiblížit mapu.

Vzápětí jsem ve světle reflektorů uviděl na silnici před sebou nějakou velkou červenou hroudu.

A právě tak se stalo, že jsem naboural do pohovky Chesterfield.

5

Vždycky jsem měl rád německá auta. Už v mládí jsem se rozhodl, že moji čím dál zářnější kariéru budou symbolicky doprovázet vozy čím dál lepších německých značek. Od Volkswagen přes Audi k BMW a přes Mercedes až k Porsche. Když jsem naboural do pohovky Chesterfield a vyhodilo mě to ze silnice, stačil jsem si pomyslet, jak je to fajn, že mám třináct let starý Volkswagen Passat. Vzpomínám si, že jsem si hnul krkem a udeřil se hlavou o dveře. Možná jsem na několik vteřin ztratil vědomí, protože když jsem se vypoťácel z auta, připadal jsem si zmatený a rozespalý. Srdce mi divoce tlouklo a špičky prstů jsem měl studené a mírně znecitlivělé. Kroužil jsem zápěstími i pažemi, abych zkontroloval, že všechno funguje. Nezdálo se, že bych měl něco vymknutého nebo zlomeného.

Sedačka skončila na pláni u silnice spolu se mnou a vypadala v podstatě nepoškozená. Přední kola mého passatu se však stáčela různými směry, což bylo dost zneklidňující. Sedl jsem si za volant. Sedadlo se kývalo a musel jsem si upravit opěradlo, které se trochu vychýlilo. Motor fungoval, jenže se nedalo řídit. Všechno v kabině, co nebylo přišroubované, vylétlo na přední okno a palubní desku. Když jsem sbíral mobil, který mi ležel u nohou rozpadlý na několik částí, musel jsem se zašklebit. Pokusil jsem se ho poskládat dohromady, ale oživit se mi ho nepodařilo.

Kolik chyb může člověk udělat za jeden den? Víc než deset? Tu člověk na něco zapomene, tam mu něco upadne na zem, něco poplete, plácne něco nevhodného. Nejméně deset menších chyb za den, odhadoval bych. Chybovat je lidské, ale jak někdo může ztratit na silnici pohovku a nepostřehnout to? Protože přece nejspíš musela bez povšimnutí spadnout z nákladáku, těžko ji na silnici někdo postavil a nechal tak. Neměl jsem komu vynadat, a tak jsem se odreagoval tím, že jsem do pohovky kopal. Ale spíš mě z toho jenom rozbolela noha.

Podíval jsem se do kufru, abych zkontroloval stav svého vybavení. Neměl jsem moc křehkých věcí a většina pomůcek náraz zřejmě přežila. Nejsem člověk, který musí co pět vteřin kontrolovat mobil. Když jsem však u silnice strávil asi půl hodiny čekáním, až někdo pojedě okolo, začalo mě celkem otravovat, že nemůžu zavolat odtahovou službu. Že nemůžu zavolat vůbec nikoho.

Nedaleko spánku, kam jsem se uhodil, mi tepalo, a od bezpečnostního pásu mě bolela klíční kost. Ale hlavně jsem byl našťvaný. Rozhodl jsem se, že někam vyrazím a pokusím se najít dům s telefonem. Nebo jinou silnici s čilejším provozem.

Nebezpečí, že se mi někdo pokusí vloupat do auta, zřejmě nebylo velké. Kromě několika rekvizit a svého speciálně ušitého scénického kostýmu jsem v něm neměl moc hodnotných věcí. Můj počítač byl tak starý, že by zpovýkané švédské zloděje nejspíš nezajímal. Schoval jsem si však k sobě balíček opotřebovaných karet, které už jsem vlastnil spoustu let. Nejsem sentimentální ani pověřivý, ale o tyhle karty jsem přijít rozhodně nechtěl. Byly to moje šťastné karty, dalo by se říct. Na rubu stálo

krásným ozdobným rukopisem „Anton“. Kdysi jsem si dvacet takových balíčků objednal u firmy, která vyráběla trička, hrníčky, propisky a papírenské zboží s potiskem.

Teď už mi zbýval jen jeden. Objednat si nové karty by nebylo nijak zvlášť nákladné, ale moje ekonomická situace si žádala maximální ohledy. Skoro jsem se neodvažoval pomyslet na to, kolik bude stát odtažení a oprava mého třináct let starého vozidla. Které jsem deset let splácel.

Přemýšlel jsem, jestli mám pokračovat po silnici ve směru jízdy, nebo jestli se vydám přes pláň a podívám se, co je na druhé straně. Rozhodl jsem se pro druhou možnost, protože to vypadalo, že kdysi se tu rozprostíralo pole. V tom případě by poblíž měly stát domy.

Nad zemí se vznášela řídká mlha. Za chvíli už jsem za sebou neviděl silnici, auto ani červenou pohovku. Zpětně tuhle cestu vnímám tak, že jsem se ztratil v mlze a vyšel z ní v nějakém jiném světě.

Tráva byla vlhká a orosená. Bohužel jsem došel jen k dalšímu borovému lesu. Na kmenech na jeho okraji visely cedule. Vypadaly, jako kdyby je někdo napsal na koleně, a byly přibíty na stromech hřebíky asi v desetimetrových rozestupech. Černý text. Oranžové pozadí. Červený okraj. Popisovač a malířská barva na trojúhelníkových kusech překližky.

SOUKROMÝ POZEMEK

Vstup přísně zakázán

Zoufalé situace si žádají zoufalé činy. Zákaz jsem ignoroval. Doufal jsem, že majitel pozemku má poblíž dům. Netrvalo dlouho a došel jsem k další řadě přibitých cedulí, stejně podomácku vyrobených.

ELEKTRICKÉ VEDENÍ, NEBEZPEČÍ ŽIVOTA

Výstraha

Nevstupovat

Podivné nápisy. Rozhlédl jsem se. Žádné vedení jsem nikde v okolí neviděl. Zato jsem na zemi objevil jakousi bílou čáru. Když jsem ji prozkoumal blíž, zjistil jsem, že ji tvoří hrubozrnná sůl. Navíc někdo poděl čáry tu a tam do země po několika kusech zabodl příborové nože a vidličky. Občas i čajovou lžičku. Příbory byly pokryté skvrnami a vypadaly starodávně, možná byly dokonce stříbrné. Ty, které jsem měl u nohou, omotával provázek, z nějž visel dlouhý, špinavý cár látky s vyšitými runami z vikinských dob. Pokoušel jsem se přečíst, co je tam napsáno, ale nerozluštil jsem ani slovo.

Možná ten soukromý pozemek patřil nějakému výstřednímu umělci a tohle byla jakási instalace? Nebo měly nože, vidličky, cáry látky a pruh soli označovat zakopané elektrické vedení?

Překonal jsem čáru velkým krokem a pokračoval dál do lesa. Podíval jsem se na svoje hodinky Casio, které jsem už spoustu let chtěl vyměnit za nějaké TAG Heuer nebo podobnou švýcarskou značku. Překvapilo mě, že je půl šesté ráno. Znepokojeně jsem si uvědomil, že bloudím po lese už několik hodin. Možná mě nehoda omámila víc, než jsem si původně myslel? Co když mi způsobila otřes mozku?

Uprostřed klestí, vřesu a mechem porostlých balvanů jsem se zmateně rozhlížel ranní mlhou. Tou dobou už mělo být světlo, ale kvůli vysokým hustým borovicím v lese zůstávalo příšeří. Navíc tu vládlo takřka zlověstné

ticho a klid. Borové jehličí vonělo tak intenzivně, až mi to šlo skoro na nervy.

Skrz vrcholky stromů se prodralo několik slunečních paprsků a ozářilo mechem zarostlou, ranním oparem zahalenou mýtinu přede mnou. Připomínalo mi to jeden z těch nepravděpodobných romantických obrázků přírody, jaké si lidé dávají na plochu počítače. Došlo mi, že se nejspíš nacházím v Tivedenu. Někde jsem slyšel, že je to rozlehlý kus nedotčeného skandinávského pralesa. Doufal jsem, že není nedotčený, a už vůbec ne neobydlený. Rukou psané cedule naznačovaly, že v okolí někdo žije, přesto jsem měl pocit, že jdu špatně. Pryč od civilizace. Do divočiny. Pocit mě neopouštěl, dokud jsem neminul mýtinu, ale pak jsem uviděl o kus dál úzkou štěrkovou cestu pod jakousi zamlženou strání. Pospíšil jsem si tím směrem, nakolik mi to jen terén dovoloval. Nohy mě tak úplně neposlouchaly a znovu mě přepadl pocit, že už pěkně dlouho bloudím v kruzích v trochu omámeném stavu. Cestou ze svahu jsem narazil na další řadu přitlučených cedulí.

POZOR, MEDVĚDI
Strašně nebezpeční
Vstup přísně nedoporučen

Byly to mizerně zformulované cedule. A vážně žili v Tivedenu medvědi? Pochyboval jsem o tom, přesto jsem zrychlil krok, nakolik to šlo, a když jsem se dostal na cestu, spatřil jsem asi padesát metrů od sebe klasický červený domek s bílými okenními rámy. Z malého komínku vycházel proužek dýmu. Konečně něco.

„Dobrý den.“

Nadskočil jsem a otočil se. Na kraji lesa za mnou stála holčička. Asi desetiletá. Bledulka. S dlouhými světlými vlasy a v bílých šatech, které jí sahaly až k bosým nohám.

„Hledám sedmero květin, abych si je o slunovratu položila pod polštář. Pomůžete mi?“

Holčička mluvila zvolna, monotónním hlasem. Ukázal jsem k červenému domku.

„Ty tady bydlíš? Jsou rodiče doma?“

Zavrtěla hlavou. V ranním slunci se zableskla její sponka s korálky.

„Poslouchej... mám trochu naspěch. Naboural jsem v autě a potřeboval bych si zatelefonovat.“

Otočil jsem se k ní zády a vykročil k domku.

„Takže mi s těmi květinami nechcete pomoci?“

Zastavil jsem se a znovu se otočil. Dívka nehybně stála u lesa. Nevypadala vesele ani smutně.

„Potřebuju si zatelefonovat,“ zopakoval jsem. „Prosím tě a vážně tu jsou medvědi? To bys měla být hodně opatrná.“

„Sem se medvědi neodváží,“ odpověděla a podívala se na mě na můj vkus příliš sebejistě.

„Určitě mi tedy nechcete pomoci natrhat těch sedmero květin?“

„To vím naprosto určitě. A navíc, i když si dáš o sva-tojánské noci pod polštář sedm kytek, o tvém ženichovi se ti stejně zdát nebude. To jsou jenom báchorky. Stane se nanejvýš to, že ti vleze škvor do ucha. A taky máš ještě spoustu času na to, abys přemýšlela o svatbě.“

Dívka sklopila oči a zvolna zacouvala do hustého tmavého lesa, připadalo mi, že dost teatrálně. Rozmazlená princeznička — už v tak raném věku, pomyslel jsem si a vyrazil k domku.

6

Dveře domku se po opakovaném zaklepání otevřely a přivítaly mě dva překvapené obličeje. Muž se ženou, mohlo jim být kolem sedmdesátky. Líp by je asi vystihovalo označení dědek a babka. Oba byli trochu pohublí, šlachovití a větrem ošlehaní, ale jejich modré oči působily svěže a čile. Dědek měl vlasy rozdělené pěšinkou, husté, rovné a vybělené sluncem, sahaly mu kousek pod uši. Babka je měla řídké, zplihlé a šedé. Připomínaly rádiovku z cukrové vaty. Skoro to vypadalo, jako by si ti dva vyměnili účesy. Oba na sobě měli kalhoty s lacem. On s červenou košilí. Ona se zelenou.

„Dobré ráno,“ pozdravila babka. „Kde se tady berete? Copak jste neviděl ty cedule?“

„Možná neumí švédsky,“ poznamenal dědek. „Říkal jsem, že to máme napsat ve více jazycích.“

Babka zavrtěla hlavou.

„Další cedule už přidělovat nebudeme. I tak je jich až až.“

Dědek svažtil čelo a pak přikývl.

„Možná že čím víc cedulí, tím míň odrazují. Můžeme to probrat na příští schůzi rady. Že bychom měli mít jen jednu velkou ceduli.“

Zvedl jsem ruku, abych se jim připomněl a ukončil jejich interní debatu o cedulích.

„Dobrý den. Cedule jsem viděl, spoustu cedulí, a vím, že jsem na soukromém pozemku. Omlouvám se, že jsem takhle vtrhl do vašeho lesa, ale potřeboval bych...“

„Našeho?“ přerušila mě babka. „Ten les nepatří nám. Les patří lesu. My, co tu bydlíme, rozvěšujeme cedule, abyste sem vy, co bydlíte venku, nelezli a špatně nedopadli.“

„Ale když už jste tady, nedáte si trochu kafe a roládu?“ dodal dědek.

Zavrtěl jsem hlavou a pokusil se jim objasnit svou situaci, než zase spustí.

„Naboural jsem a potřeboval bych si půjčit telefon.“

„Naboural? Tady?“

„Ne přímo tady. Kus odtud, na silnici, je to asfaltka. Nevím přesně kde. Přešel jsem takovou louku, byla tam mlha, nebo to možná bylo pole, a dostal jsem se do lesa, potkal jsem spoustu cedulí a bílou čáru a potom jsem se napojil na lesní cestu vedoucí sem...“

„Nepoškodil jste tu čáru?“ skočila mi do řeči babka a já ucítil, jak ve mně narůstá podráždění.

„Jak jako?“

„Nerozkopl jste ty příbory nebo neroznesl tu sůl na botách?“

„Ne, překročil jsem to,“ zamumlal jsem. „Ani jsem se toho nedotkl.“

„To je dobře. Ta čára chrání vás venku před tím, co žije tady na naší straně, a nesmí se narušit. Za žádných okolností.“

„Fajn... nemáte náhodou telefon, který bych si mohl půjčit?“

„Jistě. Nejbližší asfaltka je víc než deset kilometrů odtud. To jste se pořádně prošel. Pojďte dál.“

Pustili mě dovnitř, potřásli mi rukou a představili se jako Gunnar a Greta. Domek byl útulný a přívětivý. Chao-tický, ale pečlivě uklizený. Zdálo se, že jedny dveře vedou

do úzké ložnice. Další do malé kuchyňky. Voněl tu kmín a namořené dřevo a připadalo mi, že většina věcí v tomhle obydlí je vyrobená vlastnoručně a podomácku.

Zdvořile jsem odmítl roládu a přijal od Gunnara šálek horké kávy. Greta mi ukázala starodávňý telefon na komodě. Káva byla dobrá a jako bych po ní celý ožil. Vedle telefonu leželo pozlacené klubko vlny. Dotkl jsem se ho prstem. Bylo tvrdé. Působilo pevně a hodně těžce. Přemýšlel jsem, jestli to klubko o velikosti dvou pomerančů není prostě hrouda zlata a jakou by v takovém případě mělo cenu.

Greta se protáhla mezi mě a zlatou kouli, zvedla sluchátko a podala mi ho. Zavolał jsem na informace, dostal číslo na místní hasiče a ti mě přepojili na odtahovou službu z okolí. S pomocí Gunnara a Greta jsem přibližně vysvětlil, kde auto stojí. Že jsem naboural na silnici vedoucí kolem národního parku Tiveden. Chlap na druhém konci mi sdělil, že pro vůz dojede a zaveze ho k jedné benzinové pumpě. Dal mi její adresu. Tam se podívá, v čem je problém, jestli to bude moct opravit na místě, nebo jestli bude potřeba auto převézt do servisu. Během dopoledne se prý můžu u pumpy stavit a podívat se. Znělo to všechno vážně profesionálně a elegantně, ale pokud jde o mechaniky, člověk by se neměl radovat předčasně.

Hned jak jsem hovor ukončil, uvědomil jsem si, že jsem měl zmínit sedadlo, které mi po nárazu připadalo porouchané, ale snad to nebyl nijak akutní problém. Zatím to mohlo počkat.

Gunnar se nabídl, že mě k pumpě vzdálené asi hodinu jízdy hodí, až dopijeme kávu. Vřele jsem mu poděkoval a uvelebil se do odrbaného, ale pohodlného křesla. Bylo úplně báječně se tam posadit. Přece jen jsem celou noc nespál.

Gunnar mi dolil kávu. Byla skoro vařící a dozvěděl jsem se, že je zrnková, vařená na turecký způsob, což jsem asi nikdy předtím nepil. Opravdu dobrá. Po pár hltech jsem si přece jen dal kousek rolády. Gunnar ji vlastnoručně upekl podle starého receptu. S brusinkami, jak mi vysvětlil. Moc jsem neposlouchal, ale začal podrobně a zapáleně vysvětlovat, jak se taková roláda peče. Mluvil o vajíčkách, cukru, funkci prášku do pečiva, době pečení a o tom, proč je důležité těsto míchat ručně proti směru hodinových ručiček, aby získalo tu správnou vláčnost. Nikdy po směru. Vždycky míchat proti směru. Sem tam jsem přikývl, abych dal najevo zájem. Roláda byla každopádně parádní a ještě jsem si přidal.

Najednou se mému hrníčku odlomilo ouško a spadl mi do klína. Polil jsem se vroucí kávou a spálil se tam, kde se chcete spálit ze všeho nejmíň. Bolest se nedostavila hned. Trvalo několik vteřin, než jsem hlasitě zaječel a vyletěl z křesla.

Greta vytřela rozlitou kávu hadříkem. Gunnar vyjádřil lítost nad tím, že se hrnek rozbil. Já přecházel sem tam po staré skřípající podlaze a sténal skrz zaťaté zuby.

„Co to máte na čele?“ zeptala se Greta.

„Na čele? Jak to?“ odvětil jsem. Měl jsem co dělat s opařeným rozkrokem.

Greta i Gunnar na mě upřeli vytřeštěné oči. Vypadali téměř vyděšeně. Gunnar mě otočil, abych se mohl podívat do zrcadla nad komodou. Nad jedním spánkem jsem měl několik černavých skvrn, skoro to vypadalo jako ulepené otisky malých prstíků. Pokrčil jsem ramený. Když člověk nabourá auto a několik hodin bloudí po lese, příležitost, jak si uhnat černé fleky na čele, je spousta. Nechápal jsem, proč by to mělo být důležité.

Gunnar s Gretou si vyměnili nervózní pohledy a Greta se ke mně otočila.

„Nepotkal jste náhodou v lese takovou malou holčičku?“

„Ano,“ odpověděl jsem udiveně. „Když jsem tady o kus dál vyšel na cestu. Proč?“

„Nepožádala vás, abyste jí natrhal sedm květín, které si chce dát o slunovratu pod polštář?“ vyptával se Gunnar.

„Ano,“ zopakoval jsem a popotahoval si politou látku kalhot.

„Pomohl jste jí?“ zeptala se Greta.

„Ne, neměl jsem čas. Nebo sílu. Nebo náladu.“

Greta zalapala po dechu.

„Takže je to znamení smrti!“

Potom mi zahrozila prstem.

„Jak jste mohl odmítnout? Když vás malá holčička požádá o pomoc, tak jí prostě pomůžete, copak to nechápete?“

„Tohle bylo první neštěstí,“ zamumlal Gunnar zlověstně s pohledem upřeným na rozbitý hrnek.

Jejich čím dál nepochopitelnější chování mě přestávalo bavit. Zeptal jsem se, o čem to sakra mluví.

„Ta holčička patří k *jinotvorům*, potlouká se po lese každý rok kolem slunovratu,“ vysvětlovala Greta. „Když jí člověk pomůže natrhat květiny, nic se nestane. Když ne, poznamená ho znaméním smrti a pak ho postihne každý den celá řada neštěstí, až to nevydrží a vezme si život. Jeho duše potom musí strávit zbytek věčnosti uvězněná v perle na její sponce.“

Po Gretině obsírném výkladu jsem krátce přikývl a jednoduše si „znamení smrti“ otřel z čela hřbetem ruky.

„Tak jo, díky za kafe. Nemohl bych si od vás půjčit mapu? S ní se k té pumpě dostanu i sám.“

Doufal jsem, že je z mého tónu patrné, jak mám jejich blábolů plné zuby. Gunnar jen zavrtěl hlavou.

„Teď nemůžete odjet. Musíme provést očistný rituál, abyste se kletby zbavil.“

Asi deset minut jsem je ujišťoval, že mi nic nehrozí. Nevěřím na nadpřirozené lesní bytosti, nevěřím, že mě postihlo prokletí. Nevím, proč by mě najednou mělo pronásledovat neštěstí. Nakonec přesvědčování vzdali, ale naléhali, že mě v každém případě aspoň zavezou k pumpě. Souhlasil jsem, i když jsem měl podezření, že jsou Gunnar s Gretou za svýma čilýma modrýma očima mírně senilní a pomatení.

Projížděli jsme autem po klikatých cestách čímsi, co mi připadalo jako nekonečný prales. Sám bych se odtamtud nejspíš nevymotal ani s mapou. Greta řídila opatrně a já cítil v týle zkoumavý pohled Gunnara, který seděl na zadním sedadle. Nejspíš se obával, že mě postihne neštěstí, právě když společně sedíme v autě. Vyprávěl jsem jim o pohovce, do níž jsem v noci naboural. Že divné a skoro nepochopitelné věci se můžou stát i bez jakýchkoli nadpřirozených zásahů. Že hrnku se utrhne ucho spíš kvůli prasklině v porcelánu než magickým působením nějaké lesní havěti. Greta mé argumenty ignorovala a vyjádřila se v tom smyslu, že pohovku mi nejspíš do cesty umístil kosmos, aby mi něco sdělil. Jenom jsem přikývl a zaťal zuby. Rozhodl jsem se pitomou teorií o tom, že kosmos má cosi jako všeobjímající vědomí a komunikuje s lidmi tak, že jim staví do cesty pohovky, nechat bez komentáře.

Greta zastavila uprostřed jedné ostré zatáčky. Když jsem se zeptal proč, ukázala na tlustý bílý pruh přes cestu. Gunnar vystoupil a vzal z kufru sáček hrubozrnné soli. Pečlivě čáru obnovil tam, kde ji poškodily pneumatiky. Srovnal několik pobořených příborů a vyšíváných cárů látky u krajnice a znovu naskočil na zadní sedadlo.

„Jak říkala Greta, chráníme vás venku, aby tam jinotvorové a další havěť nechodili a netropili vám svoje čertoviny,“ vysvětloval Gunnar a uvelebil se na sedačce. „Sůl, stříbro a jedno staré zaklínadlo zapsané vikinskými runami. Funguje to docela dobře, abyste věděl.“

„Super.“ Víc jsem ze sebe nedostal.

Pomalu jsme vyjeli z tivedenského pralesa na asfalt, do míst, která už připomínala moderní civilizaci. Benzinová pumpa stála u nájezdu na dálnici. Vůbec jsem neměl představu, kde jsem, ale aspoň tam stál můj starý passat, jak bylo domluveno, a vedle odtahový vůz a mladý chlapík s velkými sluchátky na hlavě.

Dostal jsem lístek s telefonním číslem na Gunnara a Gretu. A půl metru rolády zabalené do fólie.

„Je důležité, abyste si cestou sem tam kousek vzal,“ radil Gunnar. „Trochu chrání proti zlým duchům a kletbám. Není to nijak stoprocentní ochrana, ale lepší než nic. A hlavně to není lék. Dál máte znamení smrti a bude vás pronásledovat neštěstí, takže si dávejte pozor.“

Rozhodl jsem se to nekomentovat. Jenom jsem přikývl a „slíbil“, že zavolám, až už to neštěstí nebudu moct snášet. K mému údivu mě Greta vřele objala. Oba mi popřáli hodně štěstí. Bylo skoro dojemné, jak upřímně si o mě dělali starosti. Skoro. Rozloučili jsme se a Gunnar s Gretou vyrazili směrem k nekonečnému lesu.

7

Roláda byla nepochybně vynikající, ale nechtělo se mi ji s sebou vláčet. Než jsem došel k chlapíkovi u odtahového vozu, hodil jsem ji do koše. Muž si pouštěl hlasitou hudbu do sluchátek, ale nedělalo mu potíže se při tom se mnou bavit a vysvětlit mi, co se stalo s volantem (který už opravil) a že potřebuje vědět, kam má poslat fakturu za odtahování a servis (sakra práce, takových peněz!). Sdělil jsem mu, co potřeboval. Měl jsem sto chutí hádat se s ním o ceně. Tak vysoký účet jsem si nemohl dovolit, ale nejsem dost zasvěcený do automechaniky, abych dokázal pořádně argumentovat. Nevěděl jsem, jestli to, co ten chlap udělal, bylo snadné nebo složité, rychlé nebo časově náročné. Ale dostal jsem zpátky funkční auto ani ne za půl dne. Se zbytečným výdajem jsem se musel prostě smířit, anebo vystavit fakturu „kosmu“, který mi postavil do cesty pohovku.

„Opravil jste i tu sedačku?“

„Sedačku?“

Otevřel jsem dveře a trochu zahýbal opěradlem.

„Připadá mi nějaká uvolněná. Nevím, jestli už to bylo před tou nehodou, ale zdá se mi, že ne.“

„O tom jste do telefonu nic neříkal.“

„Myslel jsem, že prostě opravíte, co je rozbité.“

Chlap sedačku vyzkoušel a pokrčil rameny.

„Nejspíš je jenom stará a vyžvejkaná. Jestli chcete, můžu vám to auto vzít do servisu a všechno zkontrolovat.“

To ovšem znělo dost draze a zdlouhavě. Především zdlouhavě.

„Není třeba. Stejně si brzo koupím nové. Asi audi. Anebo BMW.“

Poděkoval jsem mu za pomoc a šel k pumpě. Opravdu jsem potřeboval něco pořádného sníst. Vzal jsem si sáček obyčejných slaných arašídů. Prohlédl jsem si sendviče u chladicího pultu, ale připadaly mi gumové a nijak zvlášť čerstvé. Minul jsem nějakého mladíka s mastnými vlasy, který bloudil mezi regály. Byl bledý a hubený, měl na sobě příliš velkou a tlustou polstrovanou bundu, což bylo vzhledem k roční době nápadné. Typický zlodějíček, pomyslel jsem si a rozhodl se na něj dohlédnout. Ale vtom jsem koutkem oka něco zachytil a otočil jsem se k oknu.

Ke stojanům právě odbočoval obrovský okázalý autobus. Zářivě lesklý, fialovo-stříbrný, s křiklavým nápisem po celé boční straně:

SEBASTIAN A CHARLOTTA

Together in magic forever summer tour.

Ale ne, do prdele. Svěsil jsem ramena. Švédsko je rozlohou jedna z největších evropských zemí, ale žije tu ani ne deset milionů obyvatel. Jinými slovy máme extrémně hodně místa. Je vážně k vzteku, že osoby, které chci zrovna potkat ze všech nejmíň, si vyberou pro přejezd z lidköpinské haly do Stockholmu právě *tuhle* silnici a že se rozhodnou zastavit právě na *téhle* pumpě právě *teď*. Byl jsem špinavý, celý pomačkaný a unavený. Se zaschlou skvrnou od kávy v rozkroku. S mizerným a nabouraným autem. Nedokázal jsem snést pomyslení, že bych měl

pohlédnout Sebastianovi do jeho úspěšné, uměle opálené tváře. Nedokázal jsem snést pomýšlení, že uvidím, jak mezi námi Charlotta těká očima a tváří se spokojeně, že si vybrala správného kouzelníka. Možná už by mě ani nepoznali, ale nechtěl jsem to zkoušet. Z prodejny vedly dva východy a já si pospíšil ven tím, který směřoval dozadu k automyčce.

„Poslyšte, co takhle zaplatit?“

Uvědomil jsem si, že mám v ruce sáček s buráky. Otočil jsem se a omluvně kývl na prodavačku. Nemohlo jí být víc než dvacet. Byla vysoká, se světlým culíkem.

„Sorry, zapomněl jsem, že to držím v ruce,“ řekl jsem a vrátil se.

„Pojďte se mnou do kanceláře,“ ukázala na dveře za sebou.

Ve stresu jsem se ohlédl k autobusu u stojanů. Možná jsou Sebastian s Charlottou příliš úspěšní na to, aby na takovém místě vystupovali z autobusu, ale nemínil jsem riskovat.

Rozhodil jsem rukama a usmál se na dívku.

„Zapomněl jsem zaplatit, ale vyšel jsem z obchodu sotva pár kroků, tak snad není nutné dělat z toho celostátní kauzu. Po pěti vteřinách mimo zákon jsem tu zpátky.“

Úsměv mi neoplatila. Možná byla moc mladá na to, aby se u ní stačil vyvinout smysl pro humor.

„Tady platí nulová tolerance vůči krádežím. Pojďte se mnou do kanceláře.“

„Já mám zase nulovou toleranci vůči idiocii. Nebylo to schválně. Podívejte se, teď ty buráky vrátím do regálu.“

Což jsem udělal. Přehnaně důrazným gestem.

„Nelíbí se mi váš tón,“ prohlásila.

„Mně se nelíbí váš tón,“ opáčil jsem.

A takhle to chvíli pokračovalo. Její tón se mi líbil čím dál tím méně. U ní to nejspíš bylo podobné. Nehodlal jsem něčím takovým ztrácet čas. Zvedl jsem ruce, abych dal najevo, že dohadování už bylo dost, a pospíšil jsem si k zadním dveřím a ke svému autu. Posadil jsem se a krčil se uvnitř několik minut, než se nehorázně nóbl autobus se Sebastianem a Charlottou majestátně odšinul směrem k dálnici. Neviděl jsem, jestli si šli dovnitř něco koupit, nebo ne.

Vzduch byl čistý. Nastal čas zmizet. Vtom jsem nadskočil, protože se otevřely dveře na straně spolujezdce. Dovnitř se vrhl ten kluk v nadměrné bundě, kterého jsem sledoval v prodejně, a usadil se vedle mě.

„Jeď, jeď, jeď!“

Z nacpané bundy se mu vysypaly sendviče, sáčky sladkostí a několik voňavých stromečků. Právě jsem se chystal protestovat, když vtom mi někdo rozbil zadní sklo. Znělo to tak, jak si představuju, že zní, když někdo skočí na vyrovnaná plata vajíček. Ve zpětném zrcátku jsem uviděl prodavačku z obchodu. Byla vyzbrojená baseballovou pálkou. Obcházela auto a mířila ke mně. Nevypadala vůbec dobře naladěná.

8

Když mi bylo třináct, máma s tátou mě vzali na týdenní zájezd do Londýna. Vůbec se mi tam nelíbilo. Všude bylo moc lidí. Moc dojmů. U muzeí a zajímavostí dlouhé, klikaté, chaotické fronty. U každého přechodu davy hlučných turistů ze všech koutů světa. Raději jsem si v klidu četl na posteli v hotelovém pokoji, a když se mě rodiče ptali proč, nechtěl jsem přiznat, že takové spousty lidí v tak velkém městě mě trochu děsí. A tak jsem jenom pokrčil rameny a šel s nimi ven.

„Když neřekneš, co chceš, těžko můžeme vědět, co chceš,“ říkali mi máma s tátou.

Někdy člověk asi pořádně neví, co chce, a někdy třeba nechce sám sebe příliš odhalit tím, že by vykládal, na co přesně myslí. Často jsem míval pocit, že se o mě rodiče nijak zvlášť nezajímají, že rodičovství není tak úplně pro ně. Měli jsme doma plno alb s fotkami z jejich cest po Evropě z doby, než jsem se narodil. Kodaň, Hamburk, Amsterdam, Brusel a tak dále. Na těch fotkách vypadali moc šťastně.

Když po mně chtěli, abych „řekl, co chci“, cítil jsem se obvykle zahnaný do kouta — že se ode mě očekává nějaká chytrá a smysluplná odpověď, aby jim připadalo, že mít dítě stojí za tu námahu. Někdy jsem ani pořádně nevěděl, co chci, takže pro mě většinou bylo nejsnazší prostě pokrčit rameny a udělat, co mi říkali.

V Londýně jsem poprvé v životě jedl kuře tandoori (tam se ze mě stal velký fanoušek indické kuchyně) a šli

jsme do muzea voskových figurín Madame Tussaudové (tam mě to rychle přestalo bavit). Navštívili jsme obchodní dům Harrods, který byl tehdy tak trochu zvláštností. Možná zůstává zvláštností dodnes, každopádně byl mnohem větší než Domus na Skärholmenu.

V hračkářství jsem tam uviděl kouzelnickou skříňku. Na víku měla obrázek kouzelníka v černém plášti s typickým osmdesátkovým sestřihem na Jágra. Před ním se vznášela spoře oděná asistentka. Z mágoва dramatického gesta se zdálo, že ji uvedl do transu a díky tomu s ní levituje. Skříňka obsahovala rekvizity a instrukce pro dvacet jednoduchých, ale účinných triků. Několik kouzel s mincemi, s kartami, s provázkem, s kapesníkem a tak dále. Ve Švédsku samozřejmě taky existovaly kouzelnické skříňky, jenže já už byl ve věku, kdy mi chození do hračkářství nepřípadalo cool. Ale teď jsem takovou skříňku za každou cenu chtěl. Nevím proč, možná za to mohl obrázek na víku, snad jsem podvědomě začal snít o tom, že bych mohl za dramatického máchání rukama manipulovat spoře oděnými ženami v transu.

Každopádně, než jsme odjeli domů, do obchodního domu jsem se vrátil a koupil si skříňku za vlastní peníze.

Vyrostl jsem ve čtvrti Mälarhöjden na jižním předměstí Stockholmu. V malém rodinném domku, který ležel neustále ve stínu větší vily, a ta zas měla okna obrácená k ještě větší vile s opravdu krásným výhledem na jezero Mälaren. Byla to klidná oblast, kde žili jen dospělí a důchodci. Nikdo v mém věku, s kým bych mohl kamarádit, ale mně vyhovovalo zůstat potichu a sám se sebou. Nikdy jsem se necítil osamělý.

V domě byla spousta knih. Málo beletrie, skoro samé naučné spisy. Velkou část volného času jsem trávil tím, že jsem si ve svém pokoji četl o druhé světové válce, o průmyslovém rybolovu, o životech hudebních skladatelů, o vzestupu a pádu osmanské říše, o astronomii, morových epidemiích a evropském středověku, o známých katedrálách, historii zemětřesení, budování Panamského průplavu a podobně.

Táta byl architekt a máma něco jako střední manažerka v jednom hotelovém řetězci. Naši nejbližší sousedé byli staří, tiší a zdvořilí. O několik domů dál bydlel vlčák, který asi tak jednou týdně zaštěkal, jinak to bylo nejspíš dost bezpečné prostředí pro vývoj dítěte.

Mälarhögden sousedí se čtvrtí Bredäng, kam jsem od šesté třídy chodil do školy. Bredäng byl trochu míň spořádaný a já jsem si časem zvykl trávit tam čas po svém. O přestávkách jsem se držel mimo centrum dění. Přicházel jsem do školy co nejpозději a zůstával tam, dokud všichni po poslední hodině nezmizeli domů. Vedle sekretariátu byla klubovna, kde jsem sedával s nosem zabořeným do nějaké tlusté knihy, kterou jsem si donesl z domova. Takhle často uplynul celý týden, aniž jsem s kýmkoli promluvil.

Nebavit se s nikým v jídelně bylo obtížnější. Právě tam jsem potkal Sebastiana. Hrál na bicí v jedné kapele a patřil částečně mezi populárnější spolužáky. Byl o hlavu menší než já, měl podsaditou postavu a dlouhé tmavé vlasy, které mu pak začaly řídnout, ještě než mu bylo dvacet. Chodili jsme spolu do třídy, ale až do onoho dne jsme se nikdy ani nepozdravili.

K Vánocům jsem od rodičů dostal digitální hodinky s minikalkulačkou. Nejspíš byly dost drahé a na tu dobu

moderní. Sebastian stál za mnou ve frontě na jídlo, a když jsem se natáhl po talíři, všiml si mého zápěstí.

„Ty jsou s kalkulačkou?“

Přikývl jsem a nabral si na talíř hovězí s omáčkou.

„Nemohl bych si je půjčit na test z matematiky?“

Rychle jsem si v hlavě spočítal, co mi hrozí. Když odpovím ne, možná se naštve a bude agresivní. Když odpovím ano, je dost velká šance, že hodinky už nikdy neuvidím. Obě možnosti mi dělaly starosti.

„Nebo je chceš používat sám?“

„Ne,“ odpověděl jsem ustrašeným, chraplavým hlasem, protože jsem ze sebe od snídaně nevydal ani hlásku.

Několikrát jsem si odkašlal a zamyslel se, proč jsem neměl tolik rozumu a neřekl, že hodinky potřebuju, abych při testu mohl podvádět sám.

„Po hodině ti je vrátím.“

O tom jsem silně pochyboval, ale rozepnul jsem si řemínek a hodinky mu podal.

Po poslední hodině jsme se sešli u stánku před stanicí metra Bredäng. Čekal jsem, že uslyším, jak se hodinky rozbily, „ztratily“ nebo něco v tom duchu.

Sebastian nakupoval vážené sladkosti a hrozně pečlivě vybíral. Chlap u stánku vzdychal, když musel nabírat bonbony kleštičkami, oddělovat slepené želé žabičky a mačkat lékořicové kostky, aby ukázal, že nejsou suché a ztvrdlé. Sebastian si jeho unavených pohledů nevšímal. Se skladbou svého pytlíčku laskomin nespíchal.

Za Sebastianem se tvořila fronta netrpělivých zákazníků, ale jeho to nezajímalo. Vůbec se nebál dát si na čas a ujistit se, že dostane zboží ke své spokojenosti. Když si

pak konečně vzal sáček a zaplatil, otočil se ke mně a vrátil mi hodinky. Prohlédl jsem displej i malá tlačítka. Vypadaly kupodivu v pořádku.

„Dík za půjčení.“

Podal mi bonbony. Stál jsem tam s hodinkami v jedné ruce a sáčkem v druhé a nejspíš jsem vypadal hrozně překvapeně.

Sebastian se neučil moc dobře, ani v porovnání s těmi ostatními pitomci z Bredängu, a začal vykládat o tom, jak je mi vděčný, že jsem mu při písence tak pomohl. Na způsobu, jakým dával najevo své pocity, se mi něco zalíbilo. U nás doma nikdo neukazoval, co si myslí, ze všech nejmín já sám.

„Můžeš si je půjčit zase, jestli budeš potřebovat,“ vymáčkl jsem ze sebe a vylovil ze sáčku šťavnatý, přesně správně tuhý lékořicový bonbon.

A tak se přihodilo, že se z nás se Sebastianem stali kamarádi. Šlo to opravdu rychle, možná to tak s novými kamarády bývá vždycky. Neměl jsem s čím srovnávat, protože Sebastian byl můj první.

Následující týdny ve společnosti mého prvního kamaráda byly jako tornádo nových dojmů. Pomalu, ale jistě jsem měnil svoje zvyky, přestal jsem dělat nenápadného a nechával jsem se strhnout.

Na začátku osmdesátých let bylo populární mít doma video a během krátké doby se u nás objevily hory filmů k půjčování z těch nejpodivuhodnějších koutů světa. Masmédia se děsila toho, čemu se říkalo „videonásilí“, a máma s tátou jejich poplašnou propagandu spolkli i s navijákem. Usilovně kontrolovali, co doma do videa

strkám. Švédsko bylo tou dobou něco jako Severní Korea a ohledně toho, co lidé smějí dělat ve volném čase, byla rychle přijímána všelijaká omezení.

Zato u Sebastiana doma se neomezovalo vůbec nic, a než byly brutální filmy na videokazetách úplně zakázány a staženy z oběhu, stihl Sebastian nasbírat slušné množství opravdu výživných hororů a krváků. Jeho táta naprosto kašlal na to, co Sebastian dělá, a jeho máma nebyvala nikdy doma, protože jí všechen čas zabíralo fetování v centru Stockholmu.

Polední přestávky, večery i volné dny jsme trávili sledováním videa. U nás doma bylo důležité jíst zdravě. Celozrnný chléb, müsli, vyvážená strava podle grafu správné výživy, cukr a tuk jen v omezeném množství. U Sebastiana doma nebyl problém pít limonády a večeret chipsy. Někdy jsem u něho o víkendu přespával. Zažíval jsem tam fantastický pocit svobody, i když byt, kde bydleli, byl špinavý a neudržovaný.

Sebastianův táta se občas opil a pak ho napadalo o svého syna hasit cigarety. To potom Sebastian mohl přespávat u nás. Máma s tátou s tím souhlasili. Možná se jim zdálo dobré, že jsem si našel společnost. Sebastian úplně nesdílel můj zájem o tlusté naučné knihy, takže když jsme byli u nás, většinou jsme leželi v posteli a povídali si. O životě, o všech holkách, se kterými jsme nechodili, a co budeme dělat, až vyrosteme. Jestli se má Sebastian snažit stát se opravdu dobrým bubeníkem, nebo se vyučit podlahářem jako jeho fotr.

Bylo nám myslím čtrnáct nebo patnáct, když jsme jednou večer vážně neměli co dělat a já vytáhl kouzelnickou skříňku, kterou jsem si o několik let dřív koupil

v Londýně. Vzpomínám si, že jsem si připadal trochu dětinsky, nebylo to zdaleka tak vzrušující jako sledovat italský film o kanibalech a chroupat sladké lupínky přímo z pytlíku. Každopádně jsem ale předvedl těch pár triků, které jsem se za krátkou dobu, kdy mě skříňka zajímala, naučil. K mému velkému údivu to na Sebastiana udělalo ohromný dojem. Dobře si vzpomínám, jak s vytřeštěnými očima skříňku otevíral, jako by to byla truhla s pokladem. Jak se divil, že mám doma takovou bezvadnou věc a nechávám ji válet v polici.

Myslím, že jsem jenom pokrčil rameny a řekl něco jako „padla mi do oka, když jsme byli v Londýně“. Sebastian nikdy nevytáhl paty ze Švédska, a když se dozvěděl, že je skříňka z Anglie, připadala mu super ještě víc. Řekl jsem mu, ať si ji půjčí, jestli chce. Ale nechtěl. Báł se, že kdyby ji vzal domů do toho bince, mohlo by se jí něco stát. Mís-to toho navrhl, že bychom mohli začít čarovat. Společně.

A tak jsme začali.

„Jed', jed', jed'!“ opakoval mladík v bundě.

Prodavačka vyzbrojená baseballovou pálkou se natáhla po klice dveří na mé straně. Automaticky jsem šlápl na plyn a vyrazil z parkoviště. Trochu lehkomyšlně jsem vjel na kruhový objezd, kde nás málem rozdrtil divoce troubící kamion.

„Tady doprava. A pak doleva!“

„Do hajzlu!“ zasyčel jsem a rychle se ohlédl na roztržitěné zadní okno.

„Tady doprava,“ zopakoval kluk.

Mluvil zvláštní směsí skånského dialektu a finského přízvuku. Vyjel jsem z kruhového objezdu ještě před dálnicí.

„Tady doleva. Na tu lesní cestu.“

Zpomalil jsem.

„Zastavím a můžeš si vystoupit.“

Mladík zavrtěl hlavou a začal něco hledat v rukávu.

„Mám nůž. Uděláš, co ti řeknu. Jed'.“

Než se mu podařilo vydolovat z rukávu dlouhý kuchyňský nůž, vypadlo mu z něj několik krabiček bonbonů a tabulka čokolády. Namířil nůž na mě. Pak mu však z kapsy vyklouzl mobil a zapadl mezi sedadla, takže měl jiné starosti. Můj únosce nepůsobil vyloženě děsivým dojmem, ale nůž je nůž. Hledal svůj telefon mezi vši tou kořistí, která se mu sypala z bundy. Vzdychl jsem a zaklel. Pokračoval jsem po hrbolaté lesní cestě.

„Ztratil jsem tam u pumpy klíčky od auta. Jakmile sedostaneme ke mně, pustím tě. Nemusíš se bát. Jinak se jmenuju Jorma a nejsem nebezpečnej.“

Znovu jsem vzdychl. Jorma na mě přestal mířit nožem. Nejspíš jsem ho mohl praštit loktem do obličeje, kdybych byl dobrý v mlácení lidí loktem do obličeje, ale rozhodl jsem se raději vyjednávat.

„Já se nebojím, ale do prdele práce, ta ženská si teď myslí, že jsem tvůj komplic.“

„Komplic? Co to znamená?“

„Ty nevíš, co znamená komplic? To znamená, že patříme k sobě.“

„Jako milenci?“

Obrátil jsem oči v sloup.

„Ne takhle. Že spolu pracujeme. Že jsem chtěl odvést pozornost pytlíkem buráků, abys ty mohl vyrabovat krám.“

„Ale já jsem na buráky alergickejš,“ bylo jediné, co k tomu Jorma dokázal poznamenat.

Nasměroval mě na cestu skoro ukrytou za několika zrezivělými vraky aut. Na podvozku cvakaly kamínky a štěrk. Dostali jsme se na zarostlou loučku v lese, kde bylo zrušené minigolfové hřiště. Zastavil jsem vedle nedbale postaveného malého stanu.

„Dík za svezení,“ pravil Jorma a vystoupil.

Vysypal obsah bundy na zem vedle stanu. Sledoval jsem ho. Měl kostnatou postavu a v poměru k hlavě tak nějak podivně objemný účes. Vypadal neškodně.

Zachytil jsem pohledem svůj odraz ve zpětném zrcátku. Už zase jsem měl na čele nad spánkem několik černých skvrn. Skoro to vypadalo jako malé otisky ušmudlaných prstíků. Na okamžik jsem si vzpomněl na Gretiny

a Gunnarovy řeči. Potrhle bláboly, skoro k smíchu. Otřel jsem špínu, vystoupil z auta a pohlédl na Jormu, který se pokoušel dát schlíplý stan do pořádku utažením lanka. Moc se mu to nedařilo.

„Říkal jsi, že se jmenuješ Jorma?“

Přikývl a sebral ze země čokoládu.

„Kolik ti je?“

„Dvacet jedna.“

„Takže už nestuduješ? Máš práci?“

„Proč?“

„Chci zaplatit to okno.“

„Ale já ho přece nerozbil.“

Obětoval jsem minutu pokusu vysvětlit mu, že okno by nebylo rozbité, kdyby mi nenaskočil do auta, ale souvislost neviděl nebo ji vidět nechtěl.

„Poslouchej, Jormo. Víc než čtyřicet hodin jsem nespal. Musíme to vyřešit, nebo se zblázním.“

„Omlouvám se za to sklo a že jsem ti vyhrožoval nožem. Bylo to dost netaktní. Ale nemůžu si teď dovolit žádný výdaje. Plním quest.“

„Quest?“

„Jo, jako že něco hledám a je to dobrodružství. Víš co, jako v RPG, když se vydáš pro nějakou důležitou věc. Můžeš být rytíř, čaroděj, trpaslík, co to umí se sekyrou, léčitel, co pomáhá ostatním, když se zraní, nebo...“

„Já vím, co znamená slovo quest. Ale neřeší to problém s mým oknem.“

„Jenže mně teď zůstalo u pumpy stát auto s půlkou nádrže. Musím šetřit na benzin, jinak quest nesplním, a slíbil jsem svojí holce pár magickéjch kamenů.“

Unaveně jsem na něj pohlédl. Jorma to vzal jako výzvu k až příliš dlouhému a podrobnému vysvětlování.

„Potkali jsme se o slunovratu, když nám bylo osmnáct, a ona se zajímá o magický krystaly a kameny a minerály a tyhle věci. Takže jsem se vydal na quest lásky, abych jí našel pár pěkných kamenů k výročí, co každé rok slavíme. Slíbili jsme si, že si celou dobu nebudeme volat. Protože dřív, když někdo plnil quest, neexistovaly telefony. A ani počítačový hry, co se odehrávají ve fantasy světech. Až najdu, co hledám, objevím se u jejích dveří a bude to romantičtější, když to vydržíme a nebudeme si volat. Ještě jsem žádný kameny nenašel, ale v Tivedenu je to prej samej čarokřemen a trollí oko a tak.“

Ačkoli mě naprosto nezajímalo nic z toho, co měl Jorma na srdci, nemohl jsem si odpustit několik sarkastických doplňujících otázek.

„Aha, no to zní vážně zajímavě. K čemu ty magické kameny jsou? V čem jsou magické? Dokážou opravit rozmlácené okno?“

„Myslím, že různě. Z trollího oka se dá udělat amulet, co zahání stres, a když špatně spíš, můžeš si položit kus čarokřemene k posteli. Než jsem se stal komplicem svojí holky, nic jsem o tomhle nevěděl. Ji ale vždycky zajímaly magický věci, ve hrách i ve skutečnosti.“

„Používáš slovo komplic špatně, ale to teď asi není tak důležité. Vážně myslíš, že člověk líp spí, když si na noční stolek položí kámen?“

Jorma s dětinskou upřímností přikývl a vzal si několik kousků čokolády. Vypadal vyhladověle a promrzle, navzdory letnímu horku a tlusté bundě. Na jeho způsobu řeči

bylo něco, co mě přimělo se zamyslet, jestli to má v hlavě v nepořádku, nebo jestli je jenom tak extrémně nezralý.

„Takže ty na magický kameny a krystaly nevěříš?“ zeptal se Jorma s plnou pusou. „No jo, uvažuješ pěkně zkontatěle. Moje holka říká, že se musíme vymanit z industriálního bludného kruhu. Musíme se osvobodit, musíme osvobodit svoje smysly a vrátit se k přírodě a jejím tajemstvím, jestli máme mít nějakou budoucnost.“

„Takže v ideální společnosti se mají lidi podle tebe a tvé holky vrátit k přírodě a sem tam zastavit na benzince a nakrást si sladkosti? Kdyby všichni byli v lese a sbírali kouzelné kameny, kdo by zajišťoval výrobu a distribuci tohoto zboží, co si zrovna cpeš do pusy?“

Jorma pokrčil rameny a vybalil z fólie oschlou housku se sýrem.

„Navíc mám pocit, že nejsme v Tivedenu,“ dodal jsem. „Jsi na špatné straně silnice. Teď jsme asi blíž u jezera Vättern. Tiveden je za pumpou, na druhé straně od hlavní. Tím jsem si skoro jistý.“

„Ještě jsem nenašel žádnéj magickej kámen, ani jeden jedinej, takže máš možná pravdu. Díky za tip, to je super. Nemohl bys mi dát číslo? Zavola bych ti příští týden, až se vrátím z questu. Zaplatím ti to okno. Slibuju.“

Nevěřil jsem ani náhodou, že se mi ozve, ale chtěl jsem pokračovat v cestě a neměl jsem sílu se s ním dohadovat. Neplýtvat jsem vizitkami, kterých mi už v přihrádce auta moc nezbývalo, ale napsal jsem svoje číslo na účtenku a podal mu ji. Sedl jsem za volant, vycouval od zrušeného minigolfu a zamířil zpátky na silnici.

To, že jsem Jormovi pomohl najít Tiveden, se mi později mělo pořádně vymstít.

10

Vrátil jsem se na kruhový objezd. V přiměřené vzdálenosti od benzinové pumpy stál motorest. Bylo časné odpoledne a já začal trochu debatovat sám se sebou o tom, jak si rozvrhnout zpáteční trasu. Jen já a cesta k nekonečným obzorům.

Rozbité zadní okno rachtalo a dunělo. Ten zvuk mi pomáhal zůstat vzhůru, i když jsem byl tak unavený, že kdybych na několik vteřin zavřel oči, hrozilo, že usnu. Taký to byl pěkně otravný zvuk.

Rozhodl jsem se, že si dám něco k jídlu. Že se na půlhodinku někam v klidu posadím. Navíc jsem potřeboval na záchod.

Motorest vypadal jako každý druhý motorest. V sále páchly saponáty a přepálený tuk. Byla tam spousta místa a kromě jedné rozjívěné rodinky i celkem ticho a klid. To mi naprosto vyhovovalo. Pospíšil jsem si kolem pokladny k záchodům. Mohutný muž kolem padesátky v příliš malé zástěře mě s iritující důležitostí zastavil pohybem ruky.

„Záchody jsou jen pro hosty restaurace.“

„Já se tu pak najím. Jenom nejdřív musím na záchod.“

„Jen pro hosty. Nejdřív si objednejte.“

Zaťal jsem zuby a vrátil se k pokladně. Prohlédl jsem si malý nasvícený panel se skrovnou nabídkou jídel.

„Jedno denní menu s řízkem. Ale místo amerických brambor si dám pečené brambory.“

Hromotluk si osušil ruce o svou příliš úzkou zástěru a zadal do kasy objednávku.

„K řízku jsou americké brambory.“

„Jo, to vidím na jídelním lístku, ale já chci pečené brambory.“

„Takže nechcete řízek?“

„Jo, chci řízek. Ale k němu chci pečené brambory.“

Do místnosti vešlo několik dalších hostů a za mnou se utvořila fronta. Hlasitě vzdychali, ale mně nepřipadalo, že bych se měl stydět jen proto, že si chci objednat jídlo ke své spokojenosti.

„K řízku jsou americké brambory,“ zopakoval muž v zástěře.

„Já vás slyším, ale přece nemáte jenom jeden druh brambor? Nemůžu teda dostat hranolky?“

„Americké brambory.“

„Krokety?“

„Americké brambory.“

„Bramboráčky?“

„Americké brambory.“

„Vařené brambory?“

„Americké brambory.“

„Tak si dám jeden salát se šunkou a sýrem. Ale bez šunky. A místo normálního sýra ovčí.“

„Saláty už jsou připravené,“ odpověděl muž v malé zástěře a kývl k několika plastovým vaničkám v chladicím pultu vedle pokladny.

Zaplatil jsem, zamračil jsem se na něj a pospíšil si na záchod. Začínalo to být akutní. Když jsem otvíral a zavíral, dveře se vzpříčily. Ztrácel jsem drahocenné vteřiny se zsekávajícím se zámekem, pak jsem se otočil a překvapeně